

אמר ליה הלל לבר הי כי: אין, אכן כך הוא! שהרי צא ולמד משוק של חמירין הנשכרים עם חמוריהם, שאם תשכרים למלך עשרה פרטי [פרסאות] יישכו לך בזוזא, ואילו לילכת בו חד עשר פרטי שאינו אלא פרסה אחת יותר מעשרה, יישכו לך בתרי זוזי, כפול ממהירות עשרה פרטי.⁽¹⁶⁾

אמר ליה אליו לבר הי כי, ואמריו לה לרב**י אלעזר**: מי דכתיב: הנה צרפתיך [זקקיתך]
ולא בכשפ בחורתיך בכור עוני [לא על ידי אורה של גיהינום, כצורך הכסף באור, אלא בחורתיך לך כור — כל שצופין בו — עוני כדי לצרפו בו].⁽¹⁷⁾

מלמד שחזר הקב"ה על כל מדות טובות ליתן לישראל, ולא מצא אלא עניות, כדי שייהיה להם שבוח, וכוונתם לשמים, ועיניהם תלויות לרוחמי וחסדיו [ר'ח].

אמר שמואל, ואיתמא רב יוסף: הינו דאמורי אינשי: יהא עניות לא יהודאי, כי ברוא סומקא לטומיא חיורא. יפה העניות ליהודים, כרצועה [תוספות] אדומה לסת לבן, שגולי וידוע לפני הקב"ה כ奢רביין

"זהסרון לא יכול להימנوت", זה שמננו חבריו לדבר מצהה, והוא לא נמנה עמו.

אמר הקשה ליה בר הי כי להלל:

מאי דכתיב: "ושבתם ווראותם בין צדיק לרשע, בין עובד אלהים לא אשר לא עובדו".

והרי הינו "צדיק" הינו "עובד אלהים"?!
והינו "רשע" הינו "אשר לא עובדו"?!

אמר ליה הלל לבר הי כי:

לא בדבריך שرك "עובד אלהים" הוא הצדיק,
ואילו "אשר לא עובדו" הוא רשע.

אללא: הן "עובד" והן "לא עובד"
תרוייחו צדיקי גמורני נינחו!

ואינו דומה שינה פרקו מאה פעומים בלבד,
והוא נקרא "אשר לא עובדו", לשינה פרקו
מאה ואחד פעומים, והוא נקרא "עובד
אלחים", מפני שעבדו יותר.⁽¹⁸⁾

אמר ליה בר הי כי להלל: וכי משומח
זיננא [פעם אחת בלבד שלא שנה זה כמו
עובד האלחים] קרי ליה "לא עובדו"?

מכפי כהו ורגילותו, ועל כן שכוו כפול. וכן השונה פרקו מאה פעומים כך היה דרכם, ומחייב בזה לבל יתחייב ב拊שו בשוכחו דבר ממשנותו. אבל המוסף יותר מכפי רגילותו, מורה על אהבת התורה, ודומה למה שאמר עוד בן הי כי:
לפום צערא אנרא.

וראה ב מהרש"א ביאור אחר.

17. ב מהרש"א כתוב על פירושו של רשי' שהוא דחוק, כי היה לו לומר: צרפתיך ולא "כשפ". ולפיכך פירש גם את תחילת הפטוק על

נקט כן גבי תפילה ולא כלל גם את תפלה המנחה, מהרש"א.

15. ראשית התיבות של עובד אלהים לאשר לא עובדו, עליה בגימטריא מאה ואחד, ואילו ראשית התיבות של לא עובדו, עליה מאה, מהרש"א.

16. כתוב בספר ענף יוסף בשם הקדמת קהילת יעקב בביואר העניין, כי מהלך אדם ביום עשר פרסאות, וזה דרך כל החמרין הנשכרים. ואילו הנשכר לאחד עשר פרסאות הרי הוא עושה יותר